

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka, ve věci

žalobce:

X, IČ X
sídlem X
zastoupen advokátem Mgr. Ondřejem Duškem
sídlem Karlovo náměstí 671/24, Praha 1

proti:

žalovanému:
sídlem

Ministerstvo životního prostředí
Vršovická 65, Praha 10

za účasti osoby na řízení zúčastněné:

Statutární město Liberec
sídlem Dr. E. Beneše 1/1, Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2018, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 21. 5. 2018, č. j. X, se v části neudělení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny ze základních

ochranných podmínek zvláště chráněných druhů živočichů pro ropuchu obecnou (*Bufo bufo*) pro nezákonnost zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

- II. Ve zbytku se žaloba zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osobě na řízení zúčastněné se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se v průběhu soudního řízení správního zemřelý Ing. Josef Lank, narozený 11. 3. 1957 (dále jen „původní žalobce“) domáhal přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 12. 2017, č. j. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím nebyla původnímu žalobci povolena výjimka podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), ze základních ochranných podmínek zvláště chráněných druhů živočichů, konkrétně pro ropuchu obecnou (*Bufo bufo*), užovku obojkovou (*Natrix natrix*), čolka velkého (*Triturus cristatus*), čolka horského (*Triturus Alpestris*, syn. *Mesotriton alpestris*), čolka obecného (*Triturus vulgaris*, syn. *Lissotriton vulgaris*) a modráška bahenního (*Phengaris nausithous*), v souvislosti s realizací záměru „Autobazar - soubor staveb“ dle projektové dokumentace pro územní řízení a stavební povolení „Autobazar na p. p. č. X, X, X, X, X v k. ú. X u X“, vyhotovené v dubnu 2016 X.
2. Původní žalobce v žalobě konstatoval, že hlavním předmětem sporu je, zda uvedené pozemky představují v současné době biotop zvláště chráněných druhů živočichů. Nezpochybnil, že se na uvedených pozemcích mohly v minulosti některé zvláště chráněné druhy živočichů nacházet, odkazoval však na biologické hodnocení X dle něhož se tyto živočichové na uvedených pozemcích již nevyskytují, a pozemky v současnosti dokonce pro tyto živočichy s ohledem na okolní urbanizovanou zástavbu a silnice představují ekologickou past. S tímto tvrzením se ztotožnil i X., který je stejně jako X. držitelem autorizace pro biologické hodnocení ministerstva životního prostředí. Záznamy z Národní databáze ochrany přírody (dále jen „NDOP“) označil původní žalobce za nepřezkoumatelné. Ověřitelnost záznamů v databázi je prakticky vyloučena. Pokud jde o výskyt modráška bahenního, fotografie tohoto motýla ve vyjádření AOPK z března 2018 je ohledně místa a času zcela neprůkazná a neodpovídá údajům v NDOP, kde je patrná pozice sledování. Původní žalobce zdůrazňoval, že v průběhu správního řízení opakovaně namítal, že nebyl o údajných prohlídkách a šetřeních Agentury ochrany přírody a krajiny ČR (dále jen „AOPK“) informován a že se jich neúčastnil. Stanoviska AOPK z roku 2017 buď odkazovala na šetření z minulých let, nebo referovala na pozorování učiněná mimo oplocené pozemky původního žalobce, což činí závěry z těchto pozorování neprůkaznými.
3. Původní žalobce zdůraznil, že tvrzení žalovaného o možné migraci obojživelníků jižním, resp. jihovýchodním směrem, nemají podklad ve správním spisu, migrační studie nebyla provedena. Žádní živočichové, pokud by se na dotčeném území skutečně vyskytovali,

nemohou z území kamkoliv migrovat. Obchodní centrum Nisa a parkovací dům zcela přetřaly přístup živočichů k nedalekému Plátenickému potoku, východně od dotčeného území.

4. Původní žalobce trval na tom to, že v průběhu správního řízení zpochybnil relevantnost nálezů zvláště chráněných druhů biologickým X, odborným posudkem X, nesouladem souřadnic týkajících se domnělých nálezů, vkládáním údajů do databáze NDOP se značným časovým zpožděním, neinformování žalobce o údajných místních šetřeních, odmítáním společné prohlídky lokality za účasti X a personálními vazbami mezi pracovníky správního orgánu I. stupně a pracovníky AOPK.
5. Původní žalobce dále namítal, že bylo porušeno jeho právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Již v odvolání opakovaně poukazoval na skutečnost, že správní orgán I. stupně odkazoval na podklady, které nebyly součástí správního spisu a ke kterým se proto původní žalobce nemohl vyjádřit. Jednalo se zejména o následující podklady: 1) údaje z NDOP; 2) podklady, na jejichž základě byl potvrzen výskyt modráška bahenního dne 18. 7. 2017 a dne 1. 8. 2017 a výskyt užovky obojkové dne 27. 6. 2017; 3) průzkumy blízkého okolí, které údajně nepotvrdily další vhodná místa pro výskyt čolka velkého; 4) podklady o přímém pozorování dospělců modrášků na květech krvavce totenu učiněné X dne 2. 8. 2016 a X dne 18. 7. 2017 a 1. 8. 2017; 5) důkazy o výskytu ropuchy na pozemcích žalobce v letech 2001 až 2008; 6) důkazy o výskytu užovky obojkové v roce 2017 při vyhřívání se na kupkách posekané trávy; 7) upozornění vlastníků přilehlých nemovitostí na výskyt čolků; 8) sdělení obyvatele domu č. X v ulici X dokumentující sběr žab před svým domem; 9) fotografie X zobrazující užovku obojkovou na pozemcích původního žalobce dne 24. 6. 2017; 10) mapa Liberce, v níž je údajně možno dohledat v Liberci a jeho okolí více jak 20 autobazarů; 11) letecké snímky z let 2010 až 2015. Dle původního žalobce je zcela irelevantní, že měl na základě licenční smlouvy přístup do NDOP.
6. Správní orgány také chybně zhodnotily důkazní sílu biologického hodnocení. Biologické hodnocení je mnohem podrobnější a kvalitnější, než pouhé stanovisko AOPK zpracované v posuzovaném případě někdy i bez prohlídky dotčených pozemků. V této souvislosti se původní žalobce dovolával rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2017, č. j. 7 As 83/2017 - 47, a jemu předcházejícího rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 A 193/2013 - 82. V případě rozporů mezi stanovisky AOPK a biologickým hodnocením měl správní orgán I. stupně, resp. žalovaný, provést výslech znalců, kteří by se k namítaným rozporům vyjádřili, nebo provést společné místní šetření, jak navrhoval žalobce.
7. Původní žalobce považoval napadené rozhodnutí za vnitřně rozporné, zejména závěr žalovaného, který na jedné straně tvrdí, že posuzované pozemky představují vhodný biotop zvláště chráněných druhů, na straně druhé však konstatuje, že závěry biologického hodnocení jako takové nebyly zpochybněny. Za problematický označil i závěr o výskytu užovky obojkové v dané lokalitě a tvrzení, že výskyt tohoto druhu v lokalitě není v posuzovaném případě rozhodným, ale je vázán na existenci biotopu zvláště chráněných druhů obojživelníků. Nadto pokud žalovaný na rozdíl od správního orgánu I. stupně dospěl k závěru, že se ve spise nenachází žádný recentní důkaz

o výskytu ropuchy, zpochybňuje to dle původního žalobce i stanoviska správního orgánu I. stupně, resp. AOPK, týkající se ostatních posuzovaných zvláště chráněných druhů.

8. Dle původního žalobce správní orgán I. stupně i žalovaný postupovali v rozporu se zásadou legitimního očekávání. V roce 2010 došlo ke změně územního plánu a dotčené pozemky byly změněny na zastavitelné. Tím město Liberec jednoznačně definovalo veřejný zájem spočívající ve využití pozemků k zastavění. Po dokončení výstavby Obchodního centra Nisa však město svůj názor na dané území změnilo a chce docílit toho, aby pozemky, které jsou dle současného územního plánu zastavitelné, byly nově parkem. Původní žalobce současně tvrdil, že správní orgány v jeho případě zneužily své správní uvážení, když v obdobných případech, např. při výstavbě Obchodního centra Nisa, resp. přilehlého parkovacího domu, rozhodly zcela opačně. Situace, kdy je s různými subjekty zacházeno rozdílným způsobem, aniž by pro takové rozdílné zacházení existoval důvod, je porušením zásady rovnosti.
9. Ze všech výše uvedených důvodů původní žalobce navrhoval, aby napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně o nepovolení výjimky bylo zrušeno.
10. V průběhu soudního řízení původní žalobce zemřel. Po skončení řízení o pozůstalosti vstoupili do řízení X, nar. X a X, nar. X, jako dědicové. Ti následně navrhli, aby na jejich místo do řízení vstoupil nabyvatel práva - společnost X, která souhlasila se vstupem do řízení X, nar. X a X, nar. X.
X současně doložili, že došlo k převodu vlastnického práva k předmětným nemovitostem uvedené společnosti. Tím byly splněny podmínky § 107a odst. 2 o. s. ř., krajský soud proto změnu v osobě žalobce usnesením ze dne 20. 5. 2021, č. j. 59A 40/2020 - 85, připustil.
11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný nejprve přiblížil kontext řešené věci. Uvedl, že v září 2009 došlo změnou územního plánu ke změně využití posuzovaných pozemků, nově se jedná o plochy smíšené ostatní. Jako limit využití území je zde mimo jiné uveden výskyt mokřadní fauny a flory a možný výskyt zvláště chráněných druhů. V lednu 2016 byla panu X vydána Magistrátem města Liberec územně plánovací informace, která sice přímo nezmiňuje výskyt zvláště chráněných druhů, ale jako regulativ uvádí, že musí být přihlédnuto k místním ekologickým podmínkám. Dne 1. 3. 2016 byl zveřejněn nový návrh územního plánu města Liberec, kde jsou dotčené pozemky již navrženy jako plochy zeleně. Následně v březnu 2016 zakoupil původní žalobce předmětné pozemky a započal s úpravou lokality, tj. se skrývkou zeminy a vykopáním hydrogeologických sond. V dubnu 2016 byla zpracována posuzovaná projektová dokumentace, která výskyt zvláště chráněných druhů živočichů v dotčené lokalitě uvádí. V důsledku provádění úpravy lokality bylo v červnu 2016 původnímu žalobci ze strany České inspekce životního prostředí (dále jen „ČIŽP“) sděleno, že se na pozemcích nacházejí jedinci zvláště chráněných druhů. V červnu 2016 byl pracovníkem správního orgánu I. stupně také proveden prolov tůň, při kterém byla zjištěna přítomnost celkem tří zvláště chráněných druhů čolků (velký, horský a obecný). Po konzultaci se správním orgánem I. stupně nechal žalobce zpracovat průzkum obojživelníků, který prováděl v srpnu 2016 X. Na základě opakovaných prolovů tůň byl potvrzen výskyt celkem tří zvláště chráněných druhů čolků (velký, horský a obecný). V srpnu 2016 byli pracovníkem správního orgánu I. stupně na lokalitě pozorováni modrásci bahenní. Původní žalobce v září 2016 požádal správní orgán I. stupně o udělení výjimky pro shora uvedené

zvláště chráněné druhy obojživelníků. V říjnu 2016 vzal svou žádost zpět za účelem dopracování a aktualizace podkladů. V říjnu a listopadu 2016 docházelo k další degradaci lokality, konkrétně k zasypání sond hrubým kamenivem, kácení dřevin, skrývce zeminy, rozhrnutí zeminy do tůň, k pojezdům mechanizace k tůni a k umístění stavební buňky na pozemek. V listopadu 2016 podal původní žalobce novou žádost o výjimku, jejíž součástí byl průzkum obojživelníků provedený X. V lednu 2017 bylo na žádost žadatele přerušeno správní řízení za účelem doplnění podkladů (provedení nových biologických průzkumů a vyhledání náhradních biotopů pro zvláště chráněné druhy). V únoru 2017 došlo k oplocení lokality. V dubnu 2017 byla za účasti zástupce žadatele ověřena přítomnost dvou zvláště chráněných druhů čolků (velkého a obecného). V červenci 2017 bylo předloženo biologické ohodnocení zpracované X, které výskyt zvláště chráněných druhů obojživelníků ani modráška bahenního nepotvrdilo. V červenci došlo k sečení lokality. V srpnu AOPK vypracovala posudek pro ČIŽP, ve kterém na základě terénních šetření, prováděných v roce 2017, potvrdila výskyt shora uvedených zvláště chráněných druhů obojživelníků i modráška bahenního. V srpnu 2017 také došlo k další degradaci lokality, a to k odbagrování pařezů, stržení drnů krvavce, zasypání části tůň, k další navážce zeminy.

12. Žalovaný zdůraznil, že v posuzované lokalitě se historicky nachází velmi cenný mokřadní biotop a přítomnost obojživelníků byla ve správním řízení opakovaně zjištěna. Jedná se sice o lokalitu, která se nachází v těsné blízkosti obchodního centra dostavěného v roce 1999, nicméně biotop prosperuje dále. Jeho existence byla ve správním řízení opakovaně prokázána, a to jak pracovníky ochrany přírody, tak zpracovatelem průzkumu lokality X. Jedinou otázkou je současná a budoucí kvalita biotopu, která byla negativními zásahy provedenými v letech 2016 a 2017 v souvislosti s realizací záměru původního žalobce snížena. Žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, v němž se podrobně vypořádal se všemi vznesenými námitkami, a dospěl k závěru, že předložené biologické hodnocení nevylučuje stav zjištěný orgány ochrany přírody. Jelikož záměr původního žalobce není prováděn v zájmu ochrany přírody, je pro udělení výjimky nezbytná existence veřejného zájmu na realizaci záměru, ten však v daném případě shledán nebyl. Napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla vydána v souladu s právními předpisy, jsou přezkoumatelná a věcně správná. Pokud došlo k drobným pochybením, neměla vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
13. V doplnění žaloby ze dne 7. 11. 2018 původní žalobce konstatoval, že se dozvěděl nové informace, z nichž je zřejmé, že správní orgány vůči němu postupovaly netransparentně a diskriminačně. Správní orgán I. stupně zamítl jeho žádost zcela v rozporu se svojí dosavadní praxí. Zatímco jiným žadatelům vyhověl a výjimky ze zákona o ochraně přírody a krajiny povolil, v jeho případě žádost i přes předložené biologického hodnocení autorizované osoby nedůvodně zamítl. Původní žalobce upozorňoval zejména na skutečnost, že správní orgán I. stupně pro druh modrásek bahenní výjimky pravidelně uděluje, resp., že v Libereckém kraji není modrásek bahenní nijak výjimečný. Odkazoval zejména na rozhodnutí ze dne 13. 4. 2015, č. j. X, X, které se týká pozemků nacházejících se v relativní blízkosti nyní posuzovaných pozemků, kdy správní orgán I. stupně udělil společnosti X výjimku pro kapacitně mnohem větší a přírodu více zatěžující záměr - stavbu „výrobní a skladovací haly“.
14. V obsáhlé replice k vyjádření žalovaného ze dne 23. 1. 2019 původní žalobce trval na

námítkách vznesených v podané žalobě a jejím doplnění. Zásadně nesouhlasil s tím, že by na svých pozemcích svévolně prováděl aktivity ohrožující zvláště chráněné druhy. Zdůraznil, že Magistrát města Liberec svým nesprávným úředním postupem uvedl žalobce v omyl, když dne 26. 1. 2016 vydal územně plánovací informaci bez podstatných informací týkajících se (ne)zastavitelnosti posuzovaných pozemků, která ovlivnila rozhodnutí původního žalobce o jejich koupi. V novém návrhu územního plánu jsou oproti aktuálně platnému územnímu plánu předmětné pozemky umístěny v plochách „sídelní zeleň“. Místo toho, aby město nabídlo původnímu vlastníku pozemků odpovídající kompenzaci za zastavitelné pozemky, brání mu v jakékoliv výstavbě. Ochrana přírody a krajiny slouží pouze jako záminka, jak vlastníku pozemků znehodnotit investované finanční prostředky. Původní žalobce odkazoval na vyjádření ombudsmana, který se k posuzované věci vyjádřil dne 31. 10. 2018. Dále popisoval nestandardní vztahy mezi pracovníky správního orgánu I. stupně a pracovníky AOPK a propojení zástupců města Liberec a pracovníků správního orgánu I. stupně. Tvrdil, že pochybnosti o nestrannosti a nezaujatosti vznesl i ve vztahu k zaměstnancům žalovaného, který však námitku podjatosti zcela pominul.

15. Žalovaný v reakci na citovaná podání v písemnosti ze dne 4. 3. 2019 uvedl, že napadené rozhodnutí se týkalo celkem šesti zvláště chráněných druhů, nikoli jen modráška bahenního. V posuzované věci jde zejména o ochranu v severočeském regionu jedinečného biotopu tří druhů čolků (čolek obecný, čolek velký, čolek horský). Ze shromážděných podkladů vyplývá, že existující biotop dotčených zvláště chráněných druhů by realizací záměru původního žalobce zanikl. Žalovaný znovu zdůraznil, že nebyl shledán veřejný zájem na realizaci záměru, ani nebylo prokázáno, že by záměr byl v zájmu ochrany přírody, proto nebyla naplněna základní podmínka pro povolení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny.
16. V dalším obsáhlém doplnění žaloby ze dne 9. 3. 2020 právní nástupci původního žalobce popisovali historii a současnost lokality, rozváděli svou žalobní argumentaci a zpochybňovali odbornost a kompetentnost rozhodujících správních orgánů. K žalobě přiložili řadu listin, které označili jako přílohy č. 1 až 65.
17. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu:
18. Dne 16. 11. 2016 bylo podáním žádosti původního žalobce zahájeno správní řízení ve věci udělení výjimky ze základních ochranných podmínek zvláště chráněných druhů živočichů pro ropuchu obecnou (*Bufo bufo*), užovku obojkovou (*Natrix natrix*), čolka velkého (*Triturus cristatus*), čolka horského (*Triturus alpestris*, syn. *Mesotriton alpestris*), čolka obecného (*Triturus vulgaris*, syn. *Lissotriton vulgaris*) a modráška bahenního (*Phengaris nausithous*) v souvislosti s realizací záměru „Autobazar - soubor staveb“ v k. ú. Doubí u Liberce. K žádosti byly mimo jiné přiloženy závěry průzkumu obojživelníků na posuzované lokalitě, realizovaného X od začátku července do 5. 8. 2016. Dne 9. 12. 2016 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno nesouhlasné stanovisko Statutárního města Liberec, odboru hlavního architekta. Při ústním jednání konaném dne 12. 12. 2016 původní žalobce doložil „odůvodnění veřejného zájmu výstavby autobazaru p. p. č. X, X, X, X, X v k. ú. X u X“ v k. ú. X u X“. Za veřejný zájem označil úpravu a odkanalizování lokality, zvýšení kultury bydlení obyvatel sousedních domů a podporu vozidel na alternativní pohonné hmoty, s nimiž chce obchodovat. Konstatoval, že při hovorech se spoluobčany mu bylo sděleno, že

konkrétně čolci jsou v lokalitě již mnoho (možná desítky) let, a pokud by se tuto informaci dozvěděl před nákupem uvedených pozemků, kupní smlouvu by neuzavřel. Za veřejný zájem na udělení výjimky z ochrany zvláště chráněných druhů živočichů proto označil i snížení pravděpodobnosti vypořádání zmařené investice. Dne 11. 1. 2017 bylo do spisové dokumentace doplněno správním orgánem I. stupně požadované odborné stanovisko AOPK. Následně původní žalobce požádal o přerušení správního řízení za účelem doplnění podkladů, provedení biologických průzkumů a hledání nových vhodných biotopů v blízkém okolí. Správní orgán I. stupně této žádosti vyhověl. Dne 7. 8. 2017 správní orgán I. stupně obdržel biologické hodnocení zpracované autorizovanou osobou X dle něhož se na posuzované lokalitě žádné zvláště chráněné druhy nenacházejí. Původní žalobce požádal o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), protože se žádost stala zjevně bezpředmětnou. K věci se následně znovu vyjadřovala AOPK i X. Žalobce také předložil odborné stanovisko X

19. Dne 11. 12. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž žalobci nepovolil výjimku ze základních ochranných podmínek předmětných zvláště chráněných druhů, když měl za prokázané, že se na posuzovaných pozemcích zvláště chráněné druhy živočichů vyskytují, a dospěl k závěru, že na realizaci autobazaru na posuzovaných pozemcích není žádný prokazatelný veřejný zájem. I přes toto zjištění se dále zabýval tím, zda existuje jiné uspokojivé řešení a zda realizace záměru ovlivní dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska jeho ochrany. Správní orgán I. stupně uzavřel, že realizací záměru by došlo ke škodlivému zásahu do biotopů předmětných zvláště chráněných druhů a vzhledem k absenci veřejného zájmu výjimku neudělil.
20. Proti prvostupňovému rozhodnutí se původní žalobce odvolal, své odvolání opakovaně doplňoval a předložil i další odborné stanovisko X. Žalovaný v rámci odvolacího řízení požádal o vyjádření AOPK k odborným posudkům X a X. Původní žalobce se s doplněním spisového materiálu seznámil a k věci se znovu opakovaně vyjádřil. V napadeném rozhodnutí se žalovaný podrobně věnoval námitkám vzneseným v odvolání. Konstatoval, že pro zahájení a vedení správního řízení dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny je rozhodná existence jedince či jedinců zvláště chráněných druhů nebo existence biotopu zvláště chráněných druhů v dotčené lokalitě. Zákon o ochraně přírody a krajiny poskytuje ochranu jedincům a biotopům, nehledě na jejich početnost či kondici, rozsah a kvalitu biotopu. Biotopy zvláště chráněných druhů se v dotčené lokalitě historicky nacházely a orgány ochrany přírody si byly této skutečnosti vědomy. Prokazatelně se zde nacházely i v letech 2016 a 2017, kdy došlo k jejich degradaci, nikoli však zániku. Námitky směřující ke zpochybnění samotných nálezů byly odmítnuty jako nedůvodné, účelové nebo nepodložené. Žalovaný zdůraznil, že ani sám původní žalobce nepopírá existenci biotopu zvláště chráněných druhů obojživelníků, je však toho názoru, že se jedná o tzv. ekologickou past a biotop je tak odsouzen k postupnému zániku. S tímto názorem se žalovaný neztotožnil, biotop dle žalovaného může nadále prosperovat. Pouze v případě ropuchy obecné žalovaný vyhověl námitce původního žalobce ohledně neexistence tohoto druhu v předmětné lokalitě. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 1 As 35/2011-92, však žalovaný nepřistoupil ke změně výroku prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný stejně jako správní orgán I. stupně zdůraznil, že na realizaci záměru původního žalobce nebyl shledán veřejný zájem, a proto nebylo přistoupeno k hodnocení naplnění ostatních podmínek pro udělení výjimky, tj. k hodnocení kvality biotopu,

hodnocení vlivu zásahu apod. V odvolacím řízení žalovaný posoudil původním žalobcem nově tvrzený veřejný zájem spočívající v souladu záměru s územním plánem, ani tento veřejný zájem však neshledal.

21. Zdejší soud rozsudkem ze dne 7. 10. 2020, č. j. 59 A 5/2019-183, žalobu zamítl. Vycházel z toho, že povolení výjimky ze zákazů vyplývajících z podmínek ochrany zvláště chráněných živočichů lze vydat pouze v těch případech, v nichž se uplatní podmínky ochrany zvláště chráněných živočichů podle § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny. Zákazy uvedené v § 50 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny platí pouze tehdy, vyskytují-li se v daném území zvláště chránění živočichové. Není-li tomu tak, nepřichází v úvahu povolení výjimky podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť by postrádalo účelu a smyslu. Ani pokud by bylo prokázáno, že výskyt ani jednoho z posuzovaných druhů (tj. nejen ropuchy obecné) prokázán nebyl, nemělo by to vliv na výrok napadeného rozhodnutí. Správní orgány nadto jasně zdůvodnily, proč mají za to, že na realizaci autobazaru na uvedených pozemcích není žádný veřejný zájem. Krajský soud neshledal, že by tento závěr správních orgánů byl původním žalobcem v žalobě relevantně zpochybněn, proto bylo nadbytečné posuzovat vliv záměru na jednotlivé zvláště chráněné živočichy.
22. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2021, č. j. 1 As 426/2020 - 58, byl rozsudek zdejšího soudu ze dne 7. 10. 2020, č. j. 59 A 5/2019 - 183, zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku konstatoval, že zjištění, že se ve skutečnosti předmět ochrany - zvláště chráněné druhy živočichů, resp. jejich biotop - na dotčených pozemcích již nenachází - by mohl vést k tomu, že rozhodnutí o žádosti o povolení výjimky by již pro žadatele nemělo význam. Pak by byl dán důvod pro zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, nikoli pro nepovolení výjimky. Bylo tedy na krajském soudu, aby závěry žalovaného ohledně této sporné otázky (existence biotopu zvláště chráněných druhů živočichů v dané lokalitě) v mezích žalobních námitek přezkoumal a vyjádřil se k nim v odůvodnění svého rozsudku. Dle Nejvyššího správního soudu je z žaloby také zřejmé, že původní žalobce namítal, že veřejný zájem spočívající ve využití dotčených pozemků k zastavění vyplýval z příslušné změny územního plánu. Byť tuto otázku spojil spíše s argumentací týkající se porušení jeho legitimního očekávání, nelze dle Nejvyššího správního soudu shledat, že by proti závěrům žalovaného týkajícím se nenaplnění veřejného zájmu na povolení výjimky nijak (alespoň v obecnosti) nebrojil. Otázkou veřejného zájmu se však krajský soud měl zabývat až poté, co by zhodnotil, zda vůbec byly dány důvody pro vedení řízení o povolení výjimky, tj. zda v dotčeném území existoval biotop zvláště chráněných živočichů. Nejvyšší správní soud krajskému soudu také vytkl, že se opomněl zabývat námitkou spočívající ve vnitřní rozpornosti rozhodnutí žalovaného, která by případně mohla způsobit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, k níž by byl soud povinen přihlídnout z úřední povinnosti.
23. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

24. Ve věci proběhlo dne 20. 10. 2021 ústní jednání, při němž žalobce i žalovaný setrvali na své právní argumentaci. Žalobce navrhoval provést důkaz výsledkem odborníků, kteří předmětnou lokalitu posuzovali, konkrétně X a X, kteří by mohli osvědčit, že se zvláště chránění živočichové na posuzovaných pozemcích v rozhodném období nenacházeli, ani se aktuálně nenacházejí, že biologická hodnocení a další odborná vyjádření předložená žalobcem v průběhu správního řízení jsou správná a že posudky AOPK trpí vadami, resp., že pracovníci AOPK nemohli kvalifikovaně lokalizovat nálezy na oplocených pozemcích žalobce zpoza plotu a že výskyt modráška bahenního v Libereckém kraji není výjimečný. Ke zjištění stavu lokality žalobce navrhoval provést důkaz snímkem z pozemkové mapy z roku 2017, případně dalšími fotografiemi posuzované lokality. Dále žalobce navrhoval, aby soud provedl důkazy k tvrzení žalobce, že správní orgán I. stupně v řízení postupoval diskriminačně, a to zejména: odpověď správního orgánu I. stupně na žádost o poskytnutí informace ze dne 19. 9. 2018, žádost společnosti X o udělení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, rozhodnutí správního orgánu I. stupně o jejím udělení, přírodovědný průzkum X ke stavebnímu záměru X rozhodnutí správního orgánu I. stupně o povolení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny pro stavební záměr Nový Perštýn a vyjádření Magistrátu města Liberec - stavebního úřadu ze dne 13. 11. 2018. K prokázání legitimního očekávání možnosti realizace uvažovaného stavebního záměru žalobce navrhoval provést důkaz územně plánovací informací k pozemkům žalobce ze dne 9. 7. 2018 a další územně plánovací informací ze dne 20. 7. 2020, sdělením Statutárního města Liberec ohledně územně analytických podkladů ze dne 28. 1. 2020, sdělením Ministerstva pro místní rozvoj ve věci územně analytických podkladů ze dne 31. 7. 2019 a kolaudačním souhlasem s užíváním stavby pro ČEZ Distribuce a.s. týkající se stavby „Lbc, X X, X, X_výměna Tr, kN“ Liberec, Liberec XXIII - Doubí. Žalobce dále navrhoval doplnit dokazování pozdějšími odbornými vyjádřeními X zpracovanými k řízení o výjimce pro realizaci záměru stavby přípojek a oplocení na posuzovaných pozemcích žalobce a obálkou správního spisu za účelem prokázání, že některé podklady byly do správního spisu doplňovány dodatečně. Žalovaný navrhoval provést důkaz sdělením správního orgánu I. stupně ze dne 27. 9. 2021 a související fotodokumentací poskytnutou panem X, který ve dnech 16. - 18. 9. 2021 našel v okolí posuzovaného oploceného pozemku žalobce juvenilní stadia 118 čolků velkých, 10 čolků obecných, 4 ropuch obecných a 1 užovky obojkové. Na zvážení soudu nechal provedení důkazu výsledkem pana X. Soud k doplnění dokazování nepřistoupil, neboť měl za to, že skutkový stav byl v posuzované věci zjištěn dostatečně a dalšího dokazování není třeba. V reakci na to právní zástupce žalobce prohlásil, že trvá na provedení všech důkazů, které byly označeny v doplnění žaloby ze dne 9. 3. 2020, tj. přílohami uvedeného podání č. 1 až 65. Ani tomuto návrhu soud nevyhověl. Důkazy označené žalobcem považoval zdejší soud pro posouzení důvodnosti žaloby za nadbytečné, jak bude vysvětleno níže. Pokud žalobce navrhoval doplnit dokazování obálkou správního spisu za účelem prokázání, že některé podklady byly do správního spisu doplněny dodatečně, soud konstatuje, že takto formulovanou námitku žaloba neobsahuje, a proto k ní také neprováděl dokazování. Původní žalobce v žalobě pouze k námitce porušení zásady legitimního očekávání a zásady rovnosti bez dalšího konstatoval, že upozornil na řadu nestandardních skutečností, mj. doplňování dokumentů z roku 2016 do správního spisu viz položky 29 - 33 a že se žalovaný touto námitkou detailně nezabýval.
25. Žalovaný se ale podle zdejšího soudu vypořádal se všemi námitkami žalobce vznesenými v odvolání, a byť neodpověděl explicitně na každé dílčí tvrzení, z odůvodnění napadeného

rozhodnutí jako celku je zřejmé, proč námitky nepovažoval za důvodné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, a contrario).

26. Soud se dále musel zabývat námitkou vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí. Pokud by dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné, musel by přistoupit k jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost. Dle zdejšího soudu však napadené rozhodnutí vnitřní rozporností netrpí.

Žalovaný srozumitelně vysvětlil, proč biologické hodnocení X nepovažoval za důkaz o neexistenci zvláště chráněných druhů živočichů na posuzované lokalitě. Na str. 35 napadeného rozhodnutí konstatoval: „... *v biologickém hodnocení není uvedeno, jakou metodou byli jedinci vyhledáváni. Zda byli prolovem tůň zjišťování pulci a larvy, nebo zda byli pastmi zjišťování dospělci. Je nutné zdůraznit, že obojživelníci jsou při jejich terestrické fázi vývoje velmi těžko vizuálně zjištělní. Na druhou stranu KULK ve spolupráci s AOPK a za účasti odvolatele tyto metody užil a předmětné ZCHD zjistil. Stejně jako Mgr. Pudil v rámci vypracování biologického posouzení pro odvolatele. Odvolací orgán je tak toho názoru, že předmětná zjištění nejsou v rozporu, nýbrž se doplňují.*“ V tomto kontextu je třeba chápat tvrzení, že „*závěry biologického hodnocení jako takové nebyly zpochybněny*“. Posudek X, nevyvrací závěry o výskytu zvláště chráněných druhů doložených na lokalitě dle jiných podkladů. Pokud X konstatuje, že on zvláště chráněné druhy, pro které je vedeno řízení o výjimce, nenalezl, automaticky to neznamena, že lokalita jejich biotopem není. S tvrzením, že lokalita je tzv. ekologickou pastí, se v napadeném rozhodnutí na str. 36 a 37 žalovaný také zcela jasně a srozumitelně vypořádal. Zdůraznil především, že biotop zde funguje mnoho let, když k silné urbanizaci lokality došlo již v letech 1998 - 1999. Přesto počet nálezů z let 2016 a 2017 svědčí o výjimečnosti lokality, což ostatně nepopírá ani X. Žalovaný zdůraznil, že zákon nezná výjimku z ochrany zvláště chráněných druhů a jejich biotopů spočívající v hypotetické neperspektivnosti lokality pro další vývoj populace. V několika reprodukčních sezonách byly různými subjekty nalezeny stovky larev a pár desítek dospělců. Nelze odmítnout zákonnou ochranu jedinců a biotopu pouze z důvodu spekulace budoucího vývoje. Žalovaný správně upozornil na skutečnost, že kvalitu biotopu by bylo třeba poměřovat s tvrzeným veřejným zájmem na realizaci záměru, k tomuto kroku však nedospěl, neboť veřejný zájem na realizaci autobazaru neshledal.

27. Pokud jde o užovku obojkovou, i tady se soud ztotožňuje s žalovaným, že ze závěru uvedeného v napadeném rozhodnutí, že tento druh nebyl pro rozhodnutí ve věci stěžejní, nelze dovozovat, že nebylo pro užovku obojkovou nutné vést řízení o výjimce. Data z NDOP (pozn. soudu: o validitě údajů z NDOP bude pojednáno dále) potvrzují, že užovka obojková využívá danou lokalitu jako zdroj potravy. Pokud tedy v posuzované lokalitě budou přítomni obojživelníci jako potrava pro užovku, lze oprávněně předpokládat i její přítomnost.

28. Ohledně výskytu ropuchy obecné žalobce konstatoval, že pokud žalovaný na rozdíl od správního orgánu I. stupně, resp. AOPK, dospěl k závěru, že lokalita není biotopem tohoto zvláště chráněného druhu, musel nutně dojít k závěru, že není biotopem ani ostatních zvláště chráněných druhů, protože stanoviska AOPK byla zjevně nesprávná. Krajský soud nepovažuje tuto argumentaci za logickou. Vzhledem k tomu, že u ostatních druhů (na rozdíl od ropuchy obecné) byla v rámci provedených průzkumů jejich přítomnost na

lokalitě zdokumentována a prokázána, nepřistoupil žalovaný k přehodnocení skutkových zjištění a správnost závěrů správního orgánu

I. stupně ohledně zbývajících druhů potvrdil. Argumentace žalobce je v tomto bodě dovedena ad absurdum.

29. Vzhledem k právnímu názoru vyslovenému ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, kterým je zdejší soud vázán, je ale třeba konstatovat, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, když ve vztahu k ropuše obecné řízení o výjimce nezastavil. V této části je proto třeba napadené rozhodnutí zrušit. Žalovaný, ale i zdejší krajský soud ve svém předchozím rozhodnutí při posouzení zákonnosti výroku napadeného rozhodnutí vycházeli z již zjevně překonané starší judikatury kasačního soudu.
30. Stěžejní žalobní námitkou je však otázka prokázání výskytu dalších v žádosti o výjimku uvedených zvláště chráněných druhů živočichů na posuzovaných pozemcích. Touto otázkou se jak správní orgán I. stupně tak žalovaný podrobně zabývali. Biologické hodnocení je jistě důležitým podkladem, rozhodně ale není vyloučeno, aby bylo kvalifikovaně zpochybněno, opačný závěr neplyne ani z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2017, č. j. 7 As 83/2017 - 47, a jemu předcházejícího rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 A 193/2013 - 82, na které se žalobce odvolává. Skutkové okolnosti v tehdy řešené věci navíc nebyly shodné. K důkazní síle biologického hodnocení obecně soud odkazuje na napadené rozhodnutí str. 28 - 30. Podstatné pro posuzovanou věc je, že další relevantní podklady (průzkumy X, průzkumy prováděné AOPK, terénní obhlídky pracovníka správního orgánu I. stupně) výskyt zvláště chráněných druhů na posuzovaných pozemcích prokazatelně potvrdily. Nálezy byly učiněny pracovníky orgánů ochrany přírody a stejně jako žalovaný i soud odmítá spekulovat nad jejich odborností. Jen pro úplnost soud dodává, že AOPK je zapsána na seznamu ústavů kvalifikovaných pro znaleckou činnost, je specializovanou organizační složkou České republiky, která zajišťuje odbornou i praktickou péči o přírodu. Pokud žalobce namítá, že nebyl o návštěvách AOPK informován a neúčastnil se jich, je třeba konstatovat, že převážná část návštěv lokality se uskutečnila v rámci správního řízení vedeného ČIŽP. Žalovaný již v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že poté, co byla posuzovaná lokalita v únoru 2017 oplocena a uzamčena, byli pracovníci AOPK na lokalitě přítomni vždy za přítomnosti X Stanoviska AOPK skutečně vycházela i ze starších zjištění, při hodnocení lokality je ale třeba vycházet i z historických nálezů za účelem ověření trvání jejich biotopu. K námitce, že nebylo vyhověno požadavku na společný průzkum lokality či výsledk znalců, souhlasí soud se správními orgány, že správní spis obsahuje dostatek podkladů pro závěr o výskytu zvláště chráněných druhů a provádět další dokazování tak nebylo třeba. Výsledkem X či X nedoplňoval dokazování ani zdejší soud, protože dospěl k závěru, že oba se k věci vyjádřili v rámci hodnocení, resp. vyjádření, která v průběhu správního řízení vyhotovili, a která pak v rámci volného hodnocení důkazů posuzoval správní orgán I. stupně, resp. žalovaný. Výslech X či X by nemohl zvrátit podrobně odůvodněný a zdokumentovaný závěr žalovaného o výskytu zvláště chráněných druhů na pozemcích žalobce.
31. Dle zdejšího soudu byla i data z NDOP vyhodnocena správně. NDOP je oficiálním koncepčním a metodickým nástrojem resortu životního prostředí v oblasti ochrany přírody a krajiny. K této aplikaci mohou přistupovat nejen zaměstnanci AOPK, ale na základě přidělených práv i externí subjekty. Data o nálezech zvláště chráněných druhů jsou

postupně validována, případně opravována odbornými pracovníky AOPK na regionální i celostátní úrovni. Data jsou využívána veřejnou správou při zajišťování druhové i územní ochrany. Vzhledem ke skutečnosti, že předmětné nálezy byly do NDOP vloženy odbornými (pověřenými) pracovníky a byly validovány, nemá ani krajský soud důvod pochybovat o jejich správnosti. Žalovaný zdůraznil, že lokalitu v letech 2016 - 2017 prověřovaly čtyři subjekty: správní orgán I. stupně, AOPK, X a X. Tři subjekty (správní orgán I. stupně, AOPK a X) došly ke stejnému závěru, že vyjmenované chráněné druhy na lokalitě žijí a ta je jejich biotopem. Nálezy zvláště chráněných druhů zjištěné správním orgánem I. stupně, AOPK i X jsou zaznamenány v NDOP. Bylo by jistě správnější, pokud by údaje z NDOP byly součástí spisu. Není ale pravdou, že žalobce neměl možnost se k nim vyjádřit. Nálezy zaznamenané v NDOP byly totiž učiněny v rámci terénních průzkumů prováděných pro žalobce (X), v rámci posuzovaného správního řízení, anebo byly součástí stanovisek AOPK, která jsou součástí spisu, a se kterými žalobce v průběhu řízení obsáhle polemizoval. Žalobce prokazatelně o nálezech zvláště chráněných živočichů věděl (průzkum prováděný X dokonce přiložil k žádosti o výjimku), a předloženým biologickým hodnocením X se je snažil zpochybnit, což se mu však nepodařilo. K existenci biotopů jednotlivých zvláště chráněných druhů živočichů soud v podrobnostech odkazuje na str. 31 - 43 napadeného rozhodnutí. Pokud jde o zvláště chráněné druhy čolků, jejichž výskyt byl dle žalovaného pro neudělení výjimky zásadní, bylo v napadeném rozhodnutí srozumitelně vysvětleno, proč je pravděpodobné, že X při svých průzkumech tyto zvláště chráněné druhy nezjistil. V biologickém hodnocení není totiž vůbec uvedeno, jakou metodou byli jedinci vyhledáváni. Zda byli prolovem tůně zjišťováni pulci a larvy, nebo zda byli pastmi zjišťováni dospělci. Na druhou stranu správní orgán I. stupně ve spolupráci s AOPK a za účasti zástupce původního žalobce tyto metody užil a předmětné zvláště chráněné druhy zjistil, stejně jako X v rámci vypracování biologického hodnocení pro původního žalobce. Skutečnost, že nálezy X byly do NDOP zaznamenány se zpožděním, nemůže věrohodnost těchto nálezů zpochybnit, stejně jako nemůže věrohodnost nálezů zpochybnit případná dílčí nepřesnost v lokalizaci nálezů pomocí zeměpisných souřadnic.

32. Žalobcem navrhované důkazy odbornými posudky X zpracovanými po vydání napadeného rozhodnutí a důkazy navrhované žalovaným o recentních nálezech zvláště chráněných druhů živočichů v uvedené lokalitě soud neprovedl proto, že posuzoval skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu dle § 75 odst. 1 s. ř. s. a proto, že soudní řízení správní je řízením přezkumným a nikoliv nalézacím.
33. K námitce, že závěry správních orgánů o migraci obojživelníků nejsou podpořeny migrační studií, soud konstatuje, že i bez migrační studie považuje hodnocení správních orgánů za logické a správné vzhledem k prokázané existenci biotopu a místní situaci.
34. Pokud jde o tvrzené porušení práva žalobce vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, je třeba uvést, že tato námitka byla vznesena již v rámci odvolání a žalovaný ji podrobně vypořádal v napadeném rozhodnutí na str. 16 - 19, a pokud jde o konkrétní nálezy modráška bahenního a užovky obojkové na str. 39 - 43 napadeného rozhodnutí. Soud se závěry žalovaného ztotožňuje a nepovažuje za účelné jinými slovy opakovat totéž. Tvrdí-li žalobce, že fotografie modráška bahenního ve vyjádření AOPK z března 2018 je ohledně místa a času neprůkazná a neodpovídá údajům v NDOP, kde je patrná pozice sledování, nemůže se k ní soud nijak vyjádřit, protože žádné vyjádření AOPK z března 2018 či fotografie z této doby

ve správním spise založeny nejsou.

35. Žalobce v žalobě také zpochybňoval nestrannost úředních osob rozhodujících ve věci. V této souvislosti je třeba především zdůraznit, že podle § 14 odst. 2 správního řádu měl žalobce namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozvěděl. Správní orgán musí předložit k rozhodnutí nadřízenému takovou námitku účastníka řízení, z jejíž formulace vyplývá, že se jedná o námitku podjatosti úředních osob či osoby, je alespoň rámcově odůvodněná a její důvody nejsou zjevně nesrozumitelné či nesmyslné. Smyslem právního institutu vyloučení úřední osoby z rozhodování je zamezit podjatým osobám bezprostředně se podílet na výkonu státní správy. Není naopak žádoucí, aby byl vždy jako námitka podjatosti v odvolacím řízení vyhodnocen nesouhlas účastníka řízení s prvostupňovým rozhodnutím či postupem správního orgánu v jiných správních řízeních (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2018, č. j. 6 As 75/2018 - 83). Podání, které by mělo být vyhodnoceno jako námitka podjatosti, krajský soud ve správním spise nenalezl.
36. Dále se soud zabýval námitkou nesprávného posouzení tvrzeného veřejného zájmu na realizaci předmětného záměru.
37. Pojem „veřejný zájem“ není zákonem nikterak definován, což beze sporu klade na správní orgán vyšší nároky na jeho uchopení. Co je takovým veřejným zájmem, lze v praxi vysledovat zejména z politických a zákonodárných aktů legitimních orgánů, z politického diskursu, veřejného diskursu k nejrůznějším odborným otázkám aj. Judikatura dovodila, že veřejným zájmem je, *„jestliže je zájem celé společnosti nebo podstatné části společnosti (veřejnosti) a směřuje k všeobecnému blahu a dobru.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2017, č. j. 2 As 207/2016 - 46).
38. Úkolem správních orgánů je konkretizovat obecně formulované veřejné zájmy, jež jsou v legislativě jednotlivě definovány. Ústavní soud k otázce definování veřejného zájmu ve správním řízení uvedl, že *„veřejný zájem v konkrétní věci by měl být zjišťován v průběhu správního řízení na základě poměřování nejrůznějších partikulárních zájmů, po zvážení všech rozporů a připomínek. Z odůvodnění správního rozhodnutí pak musí zřetelně vyplynout, proč veřejný zájem převážil nad řadou jiných partikulárních zájmů. Veřejný zájem je třeba nalézt v procesu rozhodování ...“* (nález ze dne 28. 6. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 24/04).
39. Požadavek na konkretizaci jiného veřejného zájmu se podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny o to důsledněji uplatní ve vztahu k zásahům u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů, které jsou předmětem ochrany podle práva Evropských společenství, což je v posuzované věci u dvou zvláště chráněných druhů (čolka velkého a modráska bahenního) splněno. U nich lze výjimku povolit jen tehdy, pokud je dán některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 2 a současně neexistuje jiné uspokojivé řešení a povolovaná činnost neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska ochrany.
40. Tedy pouze v případě, že správní orgán shledá existenci veřejného zájmu, lze posoudit, zda tento zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody a zda jsou splněny i další podmínky v podobě neexistence jiného uspokojivého řešení a udržení populace daného druhu v příznivém stavu

z hlediska ochrany. Následně na základě posouzení těchto podmínek správní orgán v rámci svého správního uvážení vyjádřeného v předmětném paragrafu dikcí „může... povolit“ rozhodne, zda v daném případě výjimku povolí či nepovolí.

41. V průběhu řízení před správním orgánem I. stupně žadatel žádný relevantní veřejný zájem netvrdil, resp. s tím, co prohlašoval za veřejný zájem (úprava a odkanalizování lokality, zvýšení kultury bydlení obyvatel sousedních domů, podpora vozidel na alternativní pohonné hmoty a snížení pravděpodobnosti vypořádání zmařené investice), se správní orgán I. stupně dostatečně vypořádal na str. 7 svého rozhodnutí a žalovaný podrobně na str. 19 - 23 napadeného rozhodnutí. Tyto závěry žalobce v žalobě nerozporoval. V průběhu odvolacího řízení žadatel dále v souvislosti s námitkou porušení zásady legitimního očekávání začal tvrdit, že za veřejný zájem je třeba považovat i naplnění zadání daného platným územním plánem statutárního města Liberce, kterým jsou předmětné pozemky určeny k zástavbě. Soud souhlasí s žalovaným, že ani takový veřejný zájem v posuzované věci shledat nelze.
42. Soulad záměru s platným územním plánem je pouze jedním z předpokladů jeho budoucí realizace, ale nelze z něj dovodit veřejný zájem, který se posuzuje až s ohledem na konkrétní záměr, jeho dopady na lokální podmínky území a potřeby obyvatelstva, přičemž tento veřejný zájem musí převažovat nad zájmy ochrany přírody. Územně plánovací dokumentace může předpokládat umístění určitých typů staveb v uvažovaném území, avšak před zahájením územního řízení není známo, zda konkrétní realizaci dojde k dotčení chráněných zájmů a případně v jaké míře. Územní plánování řeší využití území a zásady jeho uspořádání, jeho cílem je vytvářet předpoklady pro výstavbu a pro udržitelný rozvoj území. Soulad záměru s územně plánovací dokumentací je nutný, neboť pokud záměr není v souladu s územně plánovací dokumentací, stavební úřad v územním řízení žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne [viz § 90 odst. 1 písm. a) a § 92 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu]. Z územně plánovací dokumentace však dopředu nelze dovozovat veřejný zájem ve smyslu § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť neobsahuje povědomí o vlivech konkrétních projektů na zákonem chráněné zájmy. Opačný výklad by vedl k absurdním závěrům, neboť pokud by k vyvození veřejného zájmu stačil soulad záměru s plánovací dokumentací, byl by požadavek na jakékoliv posuzování veřejného zájmu zcela zbytečný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2020, č. j. 8 As 63/2018 - 112). Soud proto neprováděl důkaz územně plánovací informací k pozemkům žalobce ze dne 9. 7. 2018 a ze dne 20. 7. 2020, sdělením Statutárního města Liberec ohledně územně analytických podkladů ze dne 28. 1. 2020 či sdělením Ministerstva pro místní rozvoj ve věci územně analytických podkladů ze dne 31. 7. 2019.
43. Ani argumentaci legitimním očekáváním původního žalobce, které mělo být založeno změnou územního plánu schválenou v roce 2010, tedy vzhledem k výše uvedenému přisvědčit nelze. Územně plánovací informace (§ 21 stavebního zákona) také nezakládá právo na realizaci záměru. Územně plánovací informace má charakter pouze předběžné informace, která nezakládá jakékoli právo tímto způsobem konzultovaný záměr realizovat (viz např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 9. 2015, č. j. 22 A 104/2013 - 62). I v územně plánovací informaci ze dne 26. 1. 2016 byl navíc adresát informace upozorněn, že při povolování staveb musí být mimo jiné přihlédnuto k místním ekologickým podmínkám.

44. Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že veřejný zájem (§ 56 zákona o ochraně přírody a krajiny) musí být výslovně formulován ve vztahu ke konkrétní posuzované záležitosti a musí být přesvědčivě odlišen od zájmu soukromého či kolektivního. Krajský soud je přesvědčen, že o takový případ se v posuzovaném případě nejedná, když i z tvrzení samotného původního žalobce v průběhu správního řízení nevyplývá nic jiného, než že jde o soukromý zájem konkrétního investora. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že za vodítko pro posouzení veřejného zájmu na souladu se schváleným územním plánem je možné považovat skutečnosti, na základě čeho byla v územním plánu plochy změny využití vymezena. V případě, že by byla tato zastavitelná plocha vymezena na základě vyhodnocení potřeb rozvoje takových ploch (plochy pro bydlení, výrobu, služby apod.), šlo by u záměru, který by byl umístěn na takto vymezených zastavitelných plochách, veřejný zájem na souladu s územním plánem dohledat. To však není posuzovaný případ. Krajský soud proto dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, když veřejný zájem záměru na souladu s územním plánem neuznal.
45. Ve vztahu k rozsahu soudního přezkumu je dále třeba poukázat na to, že orgán ochrany přírody rozhodující o výjimce má podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny poměrně značný prostor pro svoji úvahu, neboť předmětné ustanovení obsahuje kombinaci neurčitého právního pojmu a správního uvážení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2012, č. j. 9 As 30/2012 - 88). Lze proto jen velmi obtížně porovnávat různá řízení o výjimkách podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Ve všech případech, kdy výjimka udělena byla, musel správní orgán I. stupně především shledat existenci jiného veřejného zájmu, který pak poměřoval s veřejným zájmem na ochraně přírody a krajiny. V posuzovaném případě ale žádný veřejný zájem na realizaci předloženého záměru správním orgánem I. stupně shledán nebyl, a proto nebyl ani s veřejným zájmem na ochraně přírody a krajiny poměřován. Stěží tedy může krajský soud dovozovat z toho, že v jiných případech výjimky uděleny byly, diskriminační přístup žalovaného. Z tohoto důvodu soud také nedoplňoval dokazování listinami vztahujícími se k jiným řízením o výjimkách. Případy uváděné žalobcem nejsou obdobné ani povahou záměru, ani povahou jiného veřejného zájmu.
46. Krajský soud pouze pro úplnost dodává, že k výstavbě Obchodního centra Nisa a zaboru plochy parkoviště došlo v letech 1998 - 1999, následně v letech 2007 a 2008 byl na stávající ploše parkoviště realizován parkovací dům. I kdyby hypoteticky správní orgány tehdy z hlediska ochrany zvláště chráněných druhů živočichů pochybily, neznamená to, že mají na tuto ochranu rezignovat i v dalších řízeních týkajících se dané lokality.
47. Pokud jde o rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj, založená mezi přílohami doplnění žaloby ze dne 9. 3. 2020, nejsou pro napadené rozhodnutí relevantní. Z tohoto důvodu soud nedoplňoval dokazování ani dalšími listinami vztahujícími se k postupu správních orgánů ve věci územního souhlasu vydaného stavebníkovi ČEZ Distribuce a.s., týkajícího se výstavby elektrické přípojky ČEZ Distribuce a.s. na hranici pozemků žalobce (mj. vyjádřením stavebního úřadu ze dne 13. 11. 2018 v řízení o přezkumu územního souhlasu či kolaudačním souhlasem s užíváním stavby ze dne 9. 1. 2020). Soud však uznává, že postup správních orgánů v uvedené věci stavebníka ČEZ Distribuce a.s. mohl být pro žalobce

matoucí a mohl vyvolat zbytečné spekulace. Tyto skutečnosti však nemohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

48. Závěrem krajský soud konstatuje, že původní žalobce předložil obsáhlou žalobu, kterou opakovaně doplňoval, v níž z mnoha různých hledisek zpochybnil správnost závěrů žalovaného. Vzhledem k tomu, že jednotlivá žalobní tvrzení se vzájemně překrývají, což činí mnohdy žalobní argumentaci poněkud nepřehlednou, nepovažoval krajský soud za účelné odpovídat na každou jeho dílčí námitku. Z judikatury Ústavního soudu vyplývá, že „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (viz nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Povinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí není nutno dle Ústavního soudu pojmát tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každý argument účastníka řízení (např. nálezy ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, či ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05). Optikou citované judikatury krajský soud přistoupil k vypořádání žalobních námitek, přičemž v případě názorové shody s žalovaným na některých místech odkázal toliko na příslušnou pasáž odůvodnění napadeného rozhodnutí.

49. Žalobce v průběhu soudního řízení také navrhl provést velké množství listinných důkazů, řada z nich přitom již byla založena ve správním spise. Soud proto žalobce před ústním jednáním ve věci upozornil, že obsahem správního spisu se ve správním soudnictví dokazování neprovádí, a vyzval ho k vysvětlení, k prokázání čeho mají nově navrhané důkazy sloužit. To žalobce učinil podáním ze dne 7. a 11. 10. 2021 a soud v odůvodnění tohoto rozsudku vysvětlil, proč žalobcem označené důkazy neprovedl. Pokud jde o listiny označené jako přílohy č. 1 až 65 doplnění žaloby ze dne 9. 3. 2020 jedná se z části o listiny, které jsou součástí správního spisu, dále listiny, které s věcí nesouvisí nebo o nich není sporu, a listiny, k nimž se zdejší soud již vyjádřil. Ke sdělení veřejného ochránce práv ze dne 31. 10. 2018 je pak třeba zdůraznit, že soud není závěry veřejného ochránce práv nijak vázán. V posuzovaném případě se soud s veřejným ochráncem práv ztotožňuje v tom, že celou situaci v lokalitě lze vnímat jako selhání územního plánování, což však nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí o neudělení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny.

50. Vzhledem ke všemu, co bylo uvedeno shora, soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí v části neudělení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny ze základních ochranných podmínek zvláště chráněných druhů živočichů pro ropuchu obecnou (*Bufo bufo*) pro nezákonnost zrušil a věc v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ve zbytku byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

51. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

52. Z hlediska procesní úspěšnosti byl v souzené věci žalobce úspěšný z pouze jedné šestiny (ve vztahu k jednomu z šesti posuzovaných zvláště chráněných druhů). Úspěšnější žalovaný

správní orgán náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

53. Osobě zúčastněné na řízení nebyla náhrada nákladů řízení přiznána v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť jí soud neukládal žádné povinnosti, v souvislosti s nimiž jí mohly náklady řízení vzniknout.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Liberec 20. října 2021

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu